

КОНСТАНТИН КОНСТАНТИНОВ РАДИОТО

chitanka.info

РАДИОТО^[0]

Цял ден бяхме пътували из чужди, изпълнени с красота страни. Вечерта ни завари, дъждовна и глуха, още по-далеч, на хиляди километри от бащината ни земя. Мокрият асфалтен път, лъснал от фаровете на колата, режеше потъмнелите хълмове, покрити с гъсти борови гори. Нощта, в която потъвахме всяка минута все по-надълбоко, заличаваше всичко, което досега бе наш живот, и разкриваше пред очите ни друг, нов и непознат свят. На един завой неочаквано изникна като мираж грамаден планински хотел, светнал с всичките си прозорци посред черния лес. Спряхме за минута. По верандите хора в летни дрехи вечеряха около пъстри абажурчета. Вътре едно радио извиваше танго. После пътят отново закриви, горският дворец изчезна като угасен и наоколо имаше пак само мокри борики, които тичаха назад, и тъмнина.

Моят другар също отвори радиото в колата. Отнякъде затрещя джаз, другаде предаваха сказка, едно нежно трио се застоя и повисна трепетно над нас. И тая препускаща в мрака кола, която носеше в себе си далечните звуци на цигулка, виолончело и пиано, изглеждаше съвсем фантастична.

Изведнъж мелодията прекъсна, апаратът запраця, после затихна — и веднага стана нещо странно. Из далечините на пространството и в същото време като че някъде вътре в нас бликна и ни потопа дълбока, могъща, вълшебна вълна от някакво неизразимо чувство:

*— Шиленце вакло, байово,
защо си толкоз кахърно,
че ми стадото разблейваш...*

Копчето на апарата бе завъртяно на „София“. Един плавен, топъл, малко сипкав, но изумително изразителен глас пееше. Пееше Жечо Долчинков. В тъжната мелодия на песента, в чистите слова на прекрасния език изплуваха, огрени от слънцето, далечни балкани, зашумяха житни равнини, чу се мекият мълвеж на реки с най-хубавите на света имена, лъхна мирис на топло мляко и на дим от колиби. И мигновено всичко натрупано през тия дни в съзнанието, всичките красоти и блясъци на чуждите страни изчезнаха, стопиха се без следа — остана само песента и думите, в които бе заключен най-истинският, единственият за нас свят. Угаснаха лютите жажди, затихна лудешкият устрем към непознати земи и в едно внезапно просветление разбрахме колко малко всъщност е потребно за щастието на нашето ненаситно човешко сърце!

1938

[0] В хартиеното издание този пътепис е без заглавие. Бел.Борислав. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.